

EVEN MAAR

Auteur: Ds. G.J. van Aalst
Bron: Saambinder 20 oktober 2011

Plotseling gaat het niet meer over de burenen. Nu gaat het niet om goedbedoeld meeleven met anderen in het verdriet over het sterven van een kleintje. Het gaat dit keer ... om je bloedeigen (klein)kind. Bij de doop werd de eerste doopvraag met *ja* beantwoord: 'Hoewel onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn en daarom aan allerhande ellendigheid, ja aan de verdoemenis zelf onderworpen, of gij niet bekent dat zij in Christus geheiligd zijn en daarom als lidmaten Zijner gemeente behoren gedoopt te wezen?' Wat hebben we eigenlijk beleden? En nu is het kleine kind, je eigen vlees en bloed door de onverbiddelijke dood weggenomen! O, wat een pijnlijke wonden vanwege de zonden.

Wat blijken mensen dan toch nietige vertroosters, net als de vrienden van Job. Die wisten ook niet wat ze moesten zeggen. En hadden ze maar blijven zwijgen. Want toen ze gingen praten ging het mis. Ze zaten er helemaal naast!

Onze vaderen hebben ook geworsteld met de vraag wat er gezegd mag of moet worden bij het sterven van kinderen. De remonstranten zeggen: 'Alle jong stervende kinderen zijn zalig.' Vanzelfsprekend, dat is helemaal geen punt. Beredeneerde en beschouwende godsdienst, waar de beleving ontbreekt, troost immers zichzelf. Maar dan is genade geen genade meer. Dan wordt Gods verkiezende liefde in Christus Jezus, waarvan onze Dordtse Leerregels zo zuiver gewagen, verzwegen. De remonstranten voegen er nog aan toe: 'Als jullie gereformeerden consequent zijn met de noodzaak van wedergeboorte als vrucht van verkiezende genade, dan moeten jullie ook stellen, dat - omdat deze wedergeboorte niet is gebleken - alle jongstervende kinderen verloren zijn.' Daaruit is de belijdenis van DL I, 17 ontstaan. Vanuit de troost der verkiezing klinkt de oproep aan godzalige ouders om hoop te hebben op de Verbondsgod, Die Zijn verkiezend welbehagen volvoert in de lijn der geslachten. Hij kan en wil getuigenis geven aan de vaste troost, ook voor onze kleinen, die we ten grave moeten dragen. De Heere is niets verplicht! Dus ook niet tot het geven van dit getuigenis. Maar toch is er hoop op de God van Abraham, Die vrijmachtig wat beloofde en door het totaal onmogelijke heen toonde ook de God van zijn nageslacht te zijn. God zond Zijn eigen, enig Kind, Die op deze aarde uitriep: 'Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk der hemelen'. Petrus verkondigt, gedreven door de Pinkstergeest: Ook die verre zijn, ook van de kleintjes zullen delen in de vrije gunst die eeuwig God bewoog.

In het Besluit van de Dordtse Leerregels komt men nog eens terug op deze troost, die de Heere kaan en wil schenken, aan de bedoefden bij het kleine kistje. De remonstranten lasteren: '*Dat veel onnozele kinderkens der gelovigen van de borsten der moeders worden afgerukt en tiranniglijk in het helse vuur geworpen, alzo dat hun noch het bloed van Christus baten kan, noch de doop, noch het gebed der Kerken bij hun doop...*'. Deze troosteloze voorstelling wordt door onze vaderen 'van ganser harte met verfoeiing verworpen'. Zij zeggen: Er ligt juist wél troost in. Juist in het vasthouden aan de leer van de goddelijke verkiezing ligt de hoop der Kerk, ook voor het nageslacht. Zelfs voor jongstorvenen. Er is hoop op het eenzijdige Godswerk alléén. Wie zal de oneindige kracht en de waarde van Jezus' bloed ook voor kleintjes, die aan 'de verdoemenis onderworpen' zijn, kunnen uitputten?